

imellem dette og vort følgende Forslag, som gaaer ud paa, at en Deel af Embedsmændenes Gage skulde ansættes efter Bygpræis, da nemlig dette Forslag tilsigter en Forhøielse selv for de høist gagerede Embedsmænd, saa er dette begrundet derypaa, at vi derved ventede at være komne Fleertallets Mening imøde, idet vi foreslaae en fast Gageringslov istedet for en midlertidig.

Udvalgets Fleertal kan ikke bifalde Mindretallets anførte Argumentation, der, saavidt skjønnes, i det Væsentlige berøer paa en mindre rigtig Opfatning og Anskuelse af de omhandlede Forhold. Det kan ved Bedømmelsen af, hvorvidt det under de nuværende Conjuncturer kan være billigt at lægge et Tillæg til en vis Embedslønning, ikke blot komme an paa, om denne Lønning allerede er saa stor, at den kan tilfredsstille de vigtigste Livsformødenheder; thi Embedsmændene i Almindelighed og navnlig de, der ere i de vigtigste Stillinger, have Krav paa Mere, og i saa Fald burde man end ikke stige med Tillægget til 3000 Rd., men sætte Grændsen meget dybere. Heller ikke kan det ved en Sammenligning imellem høiere og lavere lønede Embedsmænds Vilkaar alene komme an paa, hvorvidt begges Arbejder ere lige uundværlige for Staten; thi de simple Forretninger kunne vistnok ofte være ligesaa uundværlige som de høiere og overordnede; men til hine vil der stedse findes et stort Antal Concurrenter, som ville og kunne overtage samme for en mindre betydelig Lønning, medens der til disse kræves Mænd med særegne høiere Kundskaber og særegen Dygtighed. Disse Mænd bør idetmindste aflægges saaledes, at deres Vilkaar nogenlunde kunne svare til, hvad dygtige Mænd i en privat Virksomhed som oftest uden stor Banskellighed kunne arbejde sig op til, og det kan heller ikke i Længden virke gavnligt, naar der, saaledes som det nu tildeels er Tilfældet, fremkommer et srigende Misforhold imellem de Lønninger, der bydes de Mænd, som maae attraaes til de høiere Poster, og de Indtægter af Sportler og Naturalpræstationer, der tilflyde underordnede Embedsmænd af samme

Jag. Det er ogsaa vist, at de høiere stillede Embedsmænd ikke blot bør kunne, men ofte nødvendigviis maae indrette deres hele Huusvæsen paa en anden og dyrere Fod, navnlig med Hensyn til Bolig, Følkehold m. m., end Tilfældet er med de lavere stillede, ligesom ogsaa deres hele Stilling som oftest medfører andre særegne ikke ubetydelige Udgifter, der ingenlunde kunne henføres til „Fornøielser og Luxusartikler“. Disse Embedsmænd have derfor ogsaa maattet føle sig særdeles trykkede ved Dyrtiden, ligesom Embedsstanden i Almindelighed, og et Tillæg af 400 Rd., endog til de høieste Gager, vilde end ikke indeholde en tilstrækkelig Udjevning af deres forøgede Udgifter til de egentlige Livsformødenheder. Enkelte af Udvalgets Fleertal have derfor været tilbøjelige til at foreslaae en Forandring af § 1 næstsidste og sidste Punktum i en ganske anden Retning end den af Mindretallet tilsigtede; men vi have dog af særdeles Hensyn til, at her kun handles om en midlertidig Lov, forenet os om at slutte os til Lovudkastet i denne Henseende, saaledes som det foreligger, og vi skulle kun endnu tilføje, at medens det aftagende Tilskud, som Regjeringen har foreslaaet for Gager imellem 3000 og 5000 Rd., vil kunne være af stor Vigtighed for de paagældende Embedsmænd, kan dog det sammenlagte Beløb af disse Tilskud kun blive af forholdsviis liden Betydning for vedkommende offentlige Kasser.

ad § 2.

Udvalget har fra Indenrigsministeriet modtaget en Skrivelse af 4de d. M., hvorved fremsendes et til Justitsministeriet indkommet og af dette anbefalet Andragende fra det kongelige Sundhedscollegium, angaaende at Districtslægerne ogsaa maatte komme til at nyde godt af den omhandlede Gageforbedring, hvorfra de ved § 2 i Udcastet ere udelukkede. Som Grunde herfor anføres især, at Districtslægernes Hovedindtægt ikke bestaaer i Sportler, hvilke i Gjennemsnit knap ville kunne anslaaes til 200 Rd. aarlig for hver Districtslæge; at Districtslægerne ikke, eller idetmindste kun und-